

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200466
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118200466.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu M. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. sv. Y. XX, XXX XX N., právne zastúpený advokátom JUDr. Jozef Krenický, so sídlom Vajanského 43, 080 01 Prešov, IČO: 50 038 371, proti žalovanej T. U. N., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXX, XXX XX U. I., S. C., právne zastúpená advokátom R. Pavol Siváček, so sídlom Timravina 9, 811 06 Bratislava, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva - trovy konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11C/1/2018-132 zo dňa 29. mája 2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 11C/1/2018-150 zo dňa 28. júna 2019 takto

rozhodol:

I. P o t v r d u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku III. o trovách konania.

II. Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd z r u š u j e podielové spoluvlastníctvo strán k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XX k.ú. I. a to rodinnému domu súp. č. X stojaceho na parcele KN XXX a k parcelám KN XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXmX, KN XXX - záhrady o výmere XXXmX a KN XXX - záhrady o výmere XXXmX a toto podielové spoluvlastníctvo vyporiadava tak, že všetky tieto nehnuteľnosti prikazuje do výlučného vlastníctva žalobcu.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 2.064,33 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Strany nemajú nárok na náhradu trov konania.“

2. Opravným uznesením rozhodol súd prvej inštancie tak, že: „opravuje zrejmu nesprávnoš' v I. výroku rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 29.05.2019, č.k. 11C/1/2018-132 tak, že tento výrok správne znie:

"I. Súd zrušuje podielové spoluvlastníctvo strán k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XX k.ú. I. a to rodinnému domu súp. č. X stojaceho na parcele C KN XXX a k parcelám C KN XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXmX, C KN XXX - záhrady o výmere XXXmX a C KN XXX - záhrady o výmere XXXmX a toto podielové spoluvlastníctvo vyporiadava tak, že všetky tieto nehnuteľnosti prikazuje do výlučného vlastníctva žalobcu.""

3. Rozhodnutie právne odôvodnil § 136 ods. 1, 2, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 262 ods. 1, § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Opravné uznesenie právne odôvodnil § 224 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

4. Vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu sú nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX v k.ú. I., ktorých spoluvlastníkmi sú žalobca v podiele X a žalovaná v podiele 1. Žalobca podiely nadobudol darovacími zmluvami a žalovaná uznesením sp. zn. XXD/XXX/XXXX. Žalobca ešte pred podaním žaloby vyzýval žalovanú na odpredaj jej podielu, prípadne na uzatvorenie dohody o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva totožne s alternatívami petitov žaloby. Na pojednávaní konanom dňa 20.02.2019 žalovaná napokon súhlasila s prikázaním vyporiadavaných nehnuteľností žalobcovi za finančnú náhradu, s čím však nesúhlasil právny zástupca žalobcu, aj keď v úvode pojednávania predniesol žalobu súhlasne s písomným podaním, v ktorom sám alternatívne navrhol dva spôsoby vyporiadania a s jedným z nich žalovaná súhlasila. Na pojednávaní uviedol, že trvá na reálnej delbe pozemkov, s ktorou však žalovaná nesúhlasila. Súd následne dňa 04.04.2019 vykonal obhliadku nehnuteľností.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danom prípade je nesporné, že obe strany sú spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností. Uviedol, že reálnu deliteľnosť je preto potrebné vyhodnotiť ku každej z troch parciel, ktoré sú predmetom sporu. Vzhľadom na to, ako sú situované parcely, čo je zrejmé z geometrického plánu, nie je možné reálne rozdeliť všetky 3 parcely tak, aby sa vytvoril ucelený pozemok pre žalovanú s prístupom z verejnej komunikácie. Pokiaľ ide o rodinný dom, tento deliteľný nie je jednak preto, že sa technicky ani nedá vertikálne rozdeliť na samostatné bytové jednotky a predovšetkým preto, že je tak schátralý, že stavebný úrad vyzval spoluvlastníkov na jeho odstránenie z bezpečnostných dôvodov. Žalobca má výrazne väčší ideálny podiel ako žalovaná, súd preto vo vzťahu k rodinnému domu musel využiť v poradi druhý zákonný spôsob vyporiadania, a to jeho prikázanie do výlučného vlastníctva jednému zo spoluvlastníkov a vzhľadom na väčšinový podiel žalobcu prikázal ho do jeho výlučného vlastníctva. Pokiaľ ide o pozemky, vzhľadom na pomerne malú výmeru novovytvorených parciel, ich tvar a polohu, by tieto novovytvorené parcely nemohli byť pre žalovanú plne funkčné, preto by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, ktorý súd považuje za zásadný v právnom štáte, aby takéto parcely boli prikázané žalovanej, ktorá by ich nemohla riadne užívať, navyše sú nepredajné a v kontexte so skutočnosťou, že žalovaná býva v ČR súd preto považoval za dôvodné všetky parcely prikázať do výlučného vlastníctva žalobcu, ktorý má záujem ich zveľadiť. Žalovaná má nárok samozrejme aj na finančnú náhradu vo výške všeobecnej hodnoty vyporiadavaných nehnuteľností, ktorú žalobca preukázal znaleckým posudkom znalcom odboru stavebníctva a oceňovania nehnuteľností. Súd preto nemal dôvod spochybniť závery tohto znaleckého posudku. Žalovaná pri svojom laickom výpočte vychádzala z hodnoty pozemkov zrejme k smrti jej otca, avšak dôkazné bremeno pri preukázaní inej všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností než bola preukázaná žalobcom bola na žalovanej. Žalovaná však svoje tvrdenie o inej hodnote nijakým relevantným spôsobom nepreukázala. Súd preto zaviazal žalobcu na zaplatenie tejto sumy ako finančnej náhrady za podiel žalovanej z vyporiadavaných nehnuteľností.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemala v spore úspech, a to vzhľadom na charakter sporu a na skutočnosť, že žalobca trval na reálnej delbe pozemkov, s ktorou sa súd nestotožnil a žalovaná aj keď navrhovala prikázanie všetkých nehnuteľností žalobcovi, žiadala o viac ako dvojnásobnú finančnú náhradu než jej prináležala. Súd preto žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku III.. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za nesprávne v tom, že súd prvej inštancie sa otázke náhrady trov konania venoval v odôvodnení rozsudku len veľmi stručne v bode 31.. Poukázal na to, že súd je povinný dodržať poradie spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva, a v tomto zmysle bol formulovaný aj samotný petit žaloby, pričom alternatívne uvedenie spôsobov vyporiadania rešpektuje tento princíp. Podľa jeho názoru reálna delba bola možná, ale rešpektoval aj možnosť, že by súd dospel k inému názoru, preto bol v žalobe uvedený alternatívny petit. Uviedol, že je presvedčený, že za daných okolností sa dá konštatovať plný úspech žalobcu v konaní, čomu by mal zodpovedať aj výrok o náhrade trov konania, kde by na ich náhradu bola zaviazaná žalovaná. Mal za to, že plný neúspech žalovanej sa dá vyvodiť aj z toho, že práve žalovaná od počiatku vzájomnej komunikácie odmietal vyporiadanie spoluvlastníctva, resp. ho podmieňovala nereálnymi požiadavkami. Konštatácia, že nemá voči žalovanej nárok na náhradu týchto trov je vo svetle vyššie uvedeného nespravodlivé. Mal

za to, že mal vo veci plný úspech, resp. bol neúspešný len v rozsahu 5,54% z hľadiska výšky navrhovanej a judikovanej odplaty za ustupujúci spoluvlastnícky podiel v prospech žalovanej. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, alternatívne aby napadnutý rozsudok v časti výroku III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaná sa k odvolaniu vyjadrila tak, že napadnutý výrok súdu považuje za správny, zohľadňujúci priebeh konania, vykonané dokazovanie a je výsledkom správneho právneho posúdenia veci súdom. Uviedla, že súd správne poukázal na to, že ani žalobca nebol v spore úspešný, nakoľko trval na reálnej delbe pozemkov napriek tomu, že súhlasila s ním samým navrhnutým petitom, teda prikázaním pozemkov do jeho vlastníctva. Žalobca tak v konaní začal popierať svoj vlastný žalobný návrh v momente, kedy s ním vyslovila súhlas. Uviedla, že tvrdenia žalobcu v podanom odvolaní sú scestné, a to z dvoch dôvodov. Po prvé preto, lebo sám takéto riešenie navrhol v pôvodnom návrhu na začatie konania a po druhé preto, že proti výrokom vo veci samej nepodal odvolanie, čím tieto akceptoval. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý výrok potvrdil. Uviedla, že tento výrok je objektívne správny, dostatočne odôvodnený a vychádza zo správneho posúdenia predmetu konania, priebehu konania a správne sa opiera o § 255 ods. 2 C.s.p., vysloviac, že žiadna zo strán nemala v spore úspech a preto nemá na náhradu trov konania právo.

9. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej ďalej nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, s to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Táto odvolacia námietka žalobcu teda naplnená nebola.

13. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových

záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

14. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

15. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

16. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa ich žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

17. V prípade rozhodovania o trovách konania v sporoch o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 3082/2016 zo dňa 14.12.2016, v ktorom jednak poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 3389/2014 zo dňa 10.09.2014 a sp. zn. 22 Cdo 2059/2015 zo dňa 27.10.2015 a uviedol nasledovné: „...při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve sporech o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví je procesní úspěch ve věci třeba posuzovat podle více hledisek; je třeba vzít do úvahy výsledek řízení a poměřit jej s návrhy stran v průběhu řízení. Úspěch ve věci je třeba hodnotit nejen ve vztahu k samotné žalobě, ale i ve vztahu k celému průběhu řízení, k závěrečným procesním stanoviskům účastníků řízení a s případným přihlédnutím k tomu, zda ze strany účastníka řízení nejde o zneužití jeho procesních práva. Souhlasí-li všichni spoluvlastníci se zrušením a vypořádáním podílového spoluvlastnictví a sporný je mezi nimi jen způsob vypořádání, je to třeba zohlednit i při rozhodování o nákladech řízení; úspěch v řízení tu nelze posuzovat jen podle toho, že spoluvlastnictví bylo na základě žaloby zrušeno a žalobce tak byl úspěšný. Soud musí vycházet z toho, co (jaká zásadní otázka) bylo mezi účastníky sporné, k čemu bylo vedeno dokazování a jak byl tento spor řešen v rozhodnutí. Jestliže některý z účastníků odmítl před zahájením sporu bez ospravedlnitelného důvodu o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví jednat a znemožnil tak mimosoudní vypořádání, je třeba vzít do úvahy i tuto skutečnost. Rozhodnutí o tom, zda a nakolik byl účastník procesně úspěšný, tak závisí na úvaze soudu, kterou by dovolací soud mohl přezkoumat jen v případě její zjevné nepřiměřenosti.“

18. Na druhej strane odvolací súd poukazuje tiež na názor Najvyššieho súdu SR: „Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v sporoch o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je rozhodný procesný úspech v konaní. Ak súd žalobe vyhovel a vyporiadal spoluvlastníctvo spôsobom, ktorý žalobca navrhoval, je na mieste postup podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Rovnakú zásadu procesného úspechu je potrebné aplikovať v prípade, ak súd vyporiadal spoluvlastníctvo spôsobom, ktorý navrhoval v konaní žalovaný. V prípade, že súd rozhodol o vyporiadaní inak, ako navrhoval žalobca, je namieste úvaha o postupe podľa § 142 ods. 2 O.s.p., pričom je nutné vždy prihliadnuť na individuálne okolnosti konkrétneho prípadu.“ (Najvyšší súd SSR v rozbere a zhodnotení rozhodovacej činnosti súdov na Slovensku vo veciach podielového spoluvlastníctva a stanovisku občianskoprávneho kolégia republiky z 8. marca 1973, Cpj 8/72, uverejneného pod č. 54/1973 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk).

19. V predmetnom prípade sa žalobca domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v žalobnom návrhu, a to buď spôsobom reálneho rozdelenia nehnuteľností alebo ich prikázaním do výlučného vlastníctva žalobcovi a uložením mu povinnosti zaplataenia žalovanej primeranej náhrady za ustupujúci spoluvlastnícky podiel. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná v podstate súhlasila so zrušením a vyporiadaným podielového spoluvlastníctva, avšak nesúhlasila s formami jeho vyporiadania navrhovanými žalobcom, resp. nesúhlasila s cenou za jej podiel, nakoľko sa domáhala primeranej tržnej ceny, ktorú jej žalobca odmietol zaplatiť. Odvolaciemu súdu z

obsahu spisu, (a to aj s poukazom na pojednávanie konané dňa 20.02.2019) vyplýva, že žalobca bol v prvom rade za reálnu deľbu nehnuteľností medzi podielovými spoluvlastníkmi, nakoľko podľa jeho názoru bola reálna deľba nehnuteľností (pozemkov) možná, avšak ako alternatívu uviedol v petite žaloby aj prikázanie nehnuteľností do jeho výlučného vlastníctva, a to pre prípad, že by súd dospel k inému názoru. Na pojednávaní konanom dňa 22.02.2019 žalovaná napokon súhlasila s druhým spôsobom vyporiadania podielového spoluvlastníctva (prikázanie nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobcu a zaplatenie primeranej finančnej náhrady žalovanej), žalobca však po výslovnom súhlase žalovanej trval už len na vyporiadaní podielového spoluvlastníctva reálnou deľbou. V predmetnom prípade tak v priebehu konania nastala situácia, kedy sporové strany síce súhlasili so zrušením a vyporiadanim podielového spoluvlastníctva, avšak každá zo strán preferovala iný spôsob vyporiadania. Sporným medzi stranami tak ostal už len spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Po vykonaní obhliadky nehnuteľností na mieste samom bolo nakoniec súdom prvej inštancie konštatované, že reálna deľba pozemkov je síce možná, avšak vzniknuté novovytvorené pozemky by pre žalovanú ako menšinovú vlastníčku neboli plne funkčné, navyše by boli nepredajné, preto reálna deľba uvedených pozemkov neprichádzala do úvahy. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie rozhodol postupom upraveným zákonom, teda k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva došlo prikázanim nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobcu a uloženia povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanej primeranú finančnú náhradu.

20. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že žalobca bol čo do zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva úspešný, avšak neúspešný bol čo sa týka formy jeho vyporiadania. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že aj napriek skutočnosti, že žalobca v podanej žalobe sformuloval dva alternatívne petity žaloby, vo vzťahu k forme vyporiadania, v priebehu konania však zmenil názor a trval na reálnej deľbe nehnuteľností, zatiaľ čo žalovaná trvala na ich prikázaní do výlučného vlastníctva žalobcovi. V takomto prípade teda nemožno konštatovať plný úspech žalobcu, ako to správne uviedol už súd prvej inštancie. Plný úspech žalobcu v konaní by bolo možné konštatovať vtedy, ak by po súhlase žalovanej aj on súhlasil s druhou formou alternatívneho petitu a netrval len na reálnej deľbe nehnuteľností. Žalobca tak svojím konaním zapríčinil iba to, že konanie vo veci samej nebolo skončené na pojednávaní na danom pojednávaní, čo si vyžiadalo odročenie pojednávania za účelom vykonania obhliadky na mieste samom. Na druhej strane súd prvej inštancie sa síce priklonil k požiadavke žalovanej, avšak čo sa týka výšky primeranej náhrady za jej podiel, táto požadovala finančnú náhradu vo vyššej výške ako bolo stanovené znaleckým posudkom, pričom ako správne uviedol súd prvej inštancie, výšku požadovanej sumy oprela len o svoje výpočty a vyjadrenie realitného makléra, ktorý sa vyjadril len k možnosti hodnoty dotknutých pozemkov, avšak bez toho, aby tieto reálne videl. Vzhľadom na uvedené teda nebolo možno konštatovať ani plný úspech žalovanej v predmetnom spore. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v súlade s § 387 odsek 1 a 2 C.s.p. potvrdil rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku III. ako vecne správny.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).